

сто се въскачи Мидхадъ-паша, който на везирскии столъ донесе съ себе симпатииѣ си за Гърцитѣ и за-клетата си умраза противъ Българитѣ.

Кога дали на Мидхадъ-паша преводъ отъ тойзи членъ за да го прочете, разярилъ се той кѣто тигъръ, за-дѣто български листъ се осмѣлилъ да пише съ тъкъвъ наложителенъ духъ, и да се заканва даже на иститѣ Турци, ако би че недадатъ ходъ на правилното и законното развиване на българскии народъ; за това заповѣдалъ тозъ-часъ, да се затрие листътъ „Македония“, и повикалъ редакторътъ ѝ отъпредѣ си, та началъ да го пита отъ най-напредъ: кой му е писалъ него-членъ, — защото, споредъ както ще обесня по-сетнѣ, бѣше се вече дочуло, че и тойзи членъ както нѣкои други, излизалъ отъ тъмницата: г. Славейковъ отговорилъ че, писателятъ билъ кой да билъ, той зима отговорността отгорѣ-си, и съ обикновенни си тактъ и искусство умѣилъ да углади остритѣ страни на членътъ, та да умири първото кипнуване на Мидхадъ-паша. Но тозъ пакъ рѣши, да се запре г. Славейковъ въ темница, — та го испрати въ Министерството на Полицията за-предъ особна комиссия, която имаше да го сѣди. Тамъ той срѣцналъ единъ нашъ българинъ Гаврила, който бѣше затворенъ съ насъ заедно, и ми извѣсти съ него, че, ако ме повикатъ на сѣдъ, да искажа, че незная нищо за членътъ, защото той зель всичката отговорность отгорѣ си.

На-другий-день дойдоха да ни навидятъ различни приятели, и ни разказаха, че Славейковъ билъ затворенъ, та ни питаха, гдѣ е затворенъ. Ние за това още нищо незнаяхме. За да ме разбератъ по-добрѣ, трѣба да забелѣжа, че всѣки-день, отъ 11 до 12 часа предъ обѣдъ, пущаха ония, които искаха да навидятъ нѣкой затворникъ или да му донесѣтъ нѣщо, — и ние се срѣцахме съ приятелитѣ си предъ вра-